

Dokuz Eylül Üniversitesi Seramik Bölüm Başkanı Prof. Sevim Çizer;

“Sanatçı üretim yaparken üzerinde baskı hissetmemeli”



Dokuz Eylül University Ceramic Department Head Prof. Sevim Çizer;

“The artist should not feel any pressure when producing”

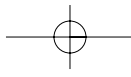
Röportaj - Interview:

Serife Deniz Ulueren

serife@serfed.com

Çağdaş Türk Seramik sanatını yurtdışında en iyi şekilde tanıtmaya çalışıyor. Seramik eğitiminin sadece usta-çırak ilişkisi içinde değil, donanımlı bir akademik ortamda verilebileceğine inanıyor. Eğitim bir yaşam biçimi onun için. Dur durak bilmeden uluslararası etkinliklerde ülkemizi gururla tanıtıyor, savunuyor. Geleneklere saygı duyuyor, ama sanatçının özgürlüğü olmalı diyor. Ülkemizin gururu ve Dokuz Eylül Üniversitesi Seramik Bölüm Başkanı Sevim Çizer'den bahsetmek elbette kolay değil. Kendisini ziyaret ettiğimde yurtdışından henüz yeni dönmüştü. Seramik sergilerinin arasında oturduk. Kahvelerimizi yudumlarırken seramik profesörü

She tries to promote the contemporary Turkish ceramic art abroad in the best manner possible. She believes that ceramics education may be provided not only within a master-apprentice relationship but in a well equipped academic environment. For her, education is a way of life. She promotes and defends our country with pride in international events, without stopping. Indeed, it is not easy to talk about Dokuz Eylül University Ceramic Department Head Prof. Sevim Çizer who is the pride of our country. When I visited her, she had just returned from abroad. We sat among ceramic displays. As we sipped our coffees, we talked



Sevim hocayla seramiğin binlerce yıllık geçmişinden, günümüze, endüstrisinden, eğitim politikasına kadar her şeyi konuştuk.

1970 Yılında Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde öğrenci olduğum zaman Seramik malzeme ve onun eğitimine dair doğrusu pek bir fikrim yoktu. Öğrenciliğimin ilerleyen yıllarında, Seramik Bölümü'nün bana uygun bir bölüm olduğunu fark ettim. Mezun olduğumda ise seçiminin doğru olduğuna inanmışım ve çok mutlu idim. Sanırım bunda başta Prof. Sadi Diren olmak üzere hocalarımın çok büyük payı vardı. İlerleyen yıllarda bu düşüncem hep pekişti ve ben seramikten hiç kopmadım. Başlangıçta on yıl gibi bir süre endüstride, tasarımcılık ve yöneticilik yaptım. Bu zaman dilimi benim, hem insan ilişkileri konusunda, hem de mesleğimde deneyim kazandığım ve bu gün de kariyerimde gerekliliğine inandığım bir dönemdir. 1984 yılında Akademik dünyaya adım attım. Bu dünya belki de yüreğimin bir yerinde on yıl boyunca sakladığım bir düş idi. O zamandan beri de, evrensel değerleri olan sanatın, eğitimine, nitelik konusunda da bir parça olsun katkımlar olabilir mi diye çabalıyorum.

"Cumhuriyet öncesi ve sonrası Türk seramiği"

Cumhuriyet öncesine bakınca, geleneksel üretimin doğası gereği, bireysellik söz konusu değil. Oysa Cumhuriyet sonrası Türk sanatının genelinde bir bireysel çıkış var. Sanırım bu durum Türkiye Cumhuriyeti'nin ilanı ile birlikte toplumsal yapıdaki köklü değişiklikten ve kişinin kul olmaktan, birey olmaya doğru aldığı yolla da bağlantılı. Zaten dünyada da endüstri devrimi ve aydınlanma sonrası bağımsız ve özgürce sanatsal üretim gerçekleştirmeye başladı diyebiliriz.

"Akademik dünya, endüstride çalıştığım on yıl boyunca, belki de yüreğimin bir yerinde sakladığım bir düş idi. O zamandan beri de, evrensel değerleri olan sanatın eğitimine, nitelik konusunda da, bir parça olsun katkımlar olabilir mi diye çabalıyorum."

with ceramics professor Sevim Çizer everything from the thousands of years old history of ceramics to today, its industry and education policy.

When I was a student at State Academy of Fine Arts in 1970, actually I didn't have much idea on ceramic material and its education. In my advancing years of my studentship, I noticed that ceramic department was a department suitable for me. When I graduated, I had believed that my choice was right and I was very happy. I believe my teachers, first of all Prof. Sadi Diren, played a big part in this. As the years went on, this opinion of mine was reinforced and I was never removed from ceramics. At the beginning, for about ten years, I worked as designer and manager in the industry. This tranch of time is a period when I gained experience, both in the field of human relations and also my profession, which I today believe that it was a requisite of my career. I stepped into the academic world in 1984. This world was perhaps a dream I concealed for ten years, somewhere in my heart. Since then, I've been making

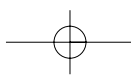
efforts on whether I could make some contribution to education of art which has universal values on the aspect of quality as well.

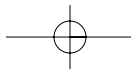
"Pre and post Republic Turkish ceramics"

Looking at before the Republic, there is no individuality due to the nature of traditional production. Yet, after the Republic, there is an individual trend overall in Turkish art. I believe this is dependant on the radical change in social structure upon proclamation of Turkish Republic and the distance covered by the individual from becoming a subject to becoming an individual. In fact, we can say that independent and free artistic production started to take place after the industrial revolution and enlightenment in the world too.

As a requirement of the lifestyle and outlook on the world of the pre-Republic society, it was a shame for an artist to put his/her name on his/her work in those time and this was prohibited. The society's perspective on art also drew individual creativity towards anonymous

"Academic world, during the ten years I worked in the industry, was perhaps a dream I concealed somewhere in my heart. Since then, I've been making efforts on whether I could make some contribution to education of art which has universal values on the aspect of quality as well."





Sanat / Art

Temmuz-Ağustos / July-August 2006/ No.16

“Çağdaş Türk Seramik Sanatı'nın bugün geldiği nokta gerçekten kıvanç ve umut verici. Ben bütün olanaksızlıklarına rağmen, okullaşmanın ve son yıllarda gerçekleştirilen bazı etkinlikler sayesinde dışarı açılmanın bunda çok büyük payı olduğuna inanıyorum.”

Cumhuriyet öncesi toplumunun yaşam ve dünya görüşünün gereği olarak, o dönemlerde sanatçının ismini yapıtına koymasına ayıp ve yasakmış. Toplumun sanata bakışı da bireysel yaratıcılığı, anonim üretime çekiyor. İlkel çömlekçiliği bir yana koyarsak; bugün yapılan üretim etkinlikleri tamamen bireysel. Bugün bir Füreyya imzasından söz edebiliyoruz. Oysa, eskinin ustası, caminin mihrabının kenarına, adını gizli saklı yazmış. Kim bilir binlerce

usta geldi geçti işine ismini yazamadı. Bugünkü etkinliklerde, bireysel projeler öne çıkabiliyor, yapılar sanatsal panolarla kaplanıyor, müzelere, koleksiyonlara işlerimiz giriyor. Bin yıl sonra neler nasıl değerlendirilir şüphesiz kestirmek mümkün değil. Yapısal değişim geçiriyor toplumlar açıkçası. Bütün bunlardan sonra geçmişe ve kültürümüze ne kadar sahip çıkıyoruz dersek, ben her şeye rağmen sahip çıktığımızı düşünüyorum.

“Çağdaş Türk Seramik Sanatı'nın serüveni”

Geçen yılın Haziran ayında, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Yixing kentinde gerçekleştirilen, bir uluslararası konferansta yaptığım sunum, Çağdaş Türk Seramik Sanatçılarıyla ilgili idi; Bu sanatın ilk ustalarından, Füreyya Koral'dan, hocalarımız Prof. Sadi Diren ve sonraki kuşaklardan, Türkiye'de çağdaş seramik sanatına adını yazdırmış ustalarımızdan başlayarak, günümüzde bir takım etkinliklerde kendini, projeleri ile ortaya koymuş, genç kuşak sanatçılara kadar. Çağdaş Türk seramiğinin serüveni idi.

Şaşırtıcı derecede ilgi gördü. Toplantıdaki çoğu kişi, Türkiye'de bu kadar çok sayıda sanatçı olduğunu ve böylesine düzeyli projeler üretildiğini bilmiyordu. Çağdaş Türk Seramik sanatının bugün geldiği nokta gerçekten kıvanç

“The point reached by contemporary Turkish ceramics art today truly makes me proud and hopeful. I believe that despite lack of facilities, academic education and opening to outside, thank to certain activities achieved in recent years, have played quite a major part in this.”

production. Leaving primitive pottery aside, all production activities taking place today are totally individual. Today, we can talk about a Füreyya signature. Yet, the master of the old has written his name in a concealed manner to the edge of the altar of the mosque. Who knows, perhaps thousands of masters have come and gone, who could not write their names on their works. In today's event, individual projects may come forward, buildings are covered by artistic panels; our works enter museums and collections. Indeed, it is not possible to guess what will be evaluated how a thou-

sand years later. In short, societies are going through structural changes. After all these, if we say to what extent are we owning up to our past and culture; I think despite everything, we own up to them.

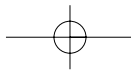
“The journey of contemporary Turkish ceramics art”

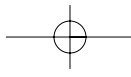
The presentation I gave in an international conference in June of last year in the city of Yixing in People's Republic of China was on Contemporary Turkish Ceramics Artists; starting from the first masters of this art, from Füreyya Koral, our teach-

ers Prof. Sadi Diren and later generations, our masters, who have made their mark on the contemporary art of ceramics in Turkey, to those young generation artists who have presented themselves by their projects in a set of events today. It was the journey of the contemporary Turkish ceramics. It was popular at a surprising scale. Most people at the meeting did not know there were so many artists and projects of such quality were generated in Turkey. The point reached by contemporary Turkish ceramics art today truly makes me proud and hopeful. I believe that despite lack of facilities, academic education and opening to outside, thank to certain activities achieved in recent years, have played quite a major part in this.

“Do we teach our traditions to young generations?”

I believe that we are trying to do what accrues to us in terms of teaching our history of ceramics to new generations or in





"Sanatçıların geçmişle ve gelenekle ilişki kurmaları ise bireysel tercih biliyorsunuz. Bireysel tercih olarak da kalmasından yanayım"

ve umut verici. Ben bütün olanaksızlıklarına rağmen, okullaşmanın ve son yıllarda gerçekleştirilen bazı etkinlikler sayesinde dışarı açılmanın bunda çok büyük payı olduğuna inanıyorum.

"Genç kuşaklara geleneklerimizi öğretiyor muyuz?"

Bugün geçmişteki geleneksel üretimleri de özellikle üniversitelerde, araştırma temelinde olsun, belgeleme temelinde olsun, ya da yeni kuşaklara seramik tarihimizi öğretme anlamında olsun doğrusu üstümüze düşeni yapmaya çalıştığımız inancındayım. Bu tabii eğitim kurumları olarak bizim görevimiz. Ancak bu, öğrenciye dayatma biçiminde olmamalı. Sanatçıların geçmişle ve gelenekle ilişki kurmaları ise bireysel tercih biliyorsunuz. Bireysel tercih olarak da kalmasından yanayım. Bildiğiniz gibi, bu konuda batılılar tarafından sıkça eleştiriliriz; Siz neden geleneklerinizi yeterince değerlendirmiyorsunuz diye.

Bu konuyu Çin'den gözlediğim durumu örnekleyerek açayım. Orada maalesef bizim gibi özgürce üretim yapabilen sanatçı bulmak zor. Yaklaşımları ilginç biçimde çok çağdaş değil. Çünkü geleneğin baskısı öyle güçlü ki özgürce kendilerini anlatabilen işler üretmiyorlar. Üretim beyinde, zihinde başlar. İmgelemimiz bin yılların köklü geleneğinin tutsağı ise ne yapabilirsiniz. Orada onu fark ettim, bunu aşmaya çalışıyorlar. Ancak bu kuşak biraz zor aşacağı benziyor. Belki zamanla sanat akademilerinde geleneği tamamen bırakabilirler. Çünkü artık bu durumun özeleştirisini yapabilenler var. Nitekim konferans kapsamında bir panelde de bu konu ele alındı ve sonunda benim yukarıda değindiğim



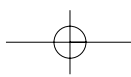
"You know; artists' building relationships with the past and tradition is an individual choice. I think it should stay as an individual choice."

terms of research and documentation in especially universities regarding the traditional production in the past. Indeed, as academic institutions, this is our duty. But these shouldn't be forced to a student. You know; artists' building relationships with the past and tradition is an individual choice. I think it should stay as an individual choice. We are criticized by Westerners saying "Why don't you exploit your traditions?". Let me explain this point by reference to the situation I observed in China. Unfortunately, it is difficult to find artists who can produce freely like us over there. Interestingly, their approaches are not very contemporary. Because the pressure of tradition is so powerful, they cannot generate works which can express themselves freely. Production starts in the brain, in the intellect. What can you do if your imagery is a slave to the established tradition of millenniums. I noticed this

there. They're trying to overcome it but it looks like it will be rather hard for this generation to do that. Perhaps in time, they may totally abandon tradition in art academies. Because now, there are those who can auto-criticize this situation. In fact, in a panel, this subject was addressed as part of the conference and at the end, the conclusion I touched upon above was adopted as a consensus view. When producing, the artist should not feel any pressure. Exploiting tradition should remain as his/her own choice.

"To what have we owed up to our traditions?"

This land, I mean Anatolia, is a bridge opening from the east to the west, a cradle of civilizations; over there, on the other hand, is a settled society. Ceramics tradition has arisen out of that society and has been carried to today unchanged. Yixing is a town producing only fired earth



Sanat / Art

Temmuz-Ağustos / July-August 2006/ No.16

sonuç ortak görüş olarak benimsendi. Sanatçı üretim yaparken, üzerinde baskı hissetmemeli. Gelenekten yararlanmak onun bireysel tercihi olarak kalmalı.

"Geleneklerimize ne ölçüde sahip çıkmışız?"

Bu topraklar, yani Anadolu doğudan batıya açılan bir köprü, uygarlıklar beşiği; Orası ise yerleşik bir toplum. Seramik geleneği o toplumun içinden çıkmış ve değişmek-sizin günümüze taşınmış. Yixing, sadece pişmiş topraktan çaydanlıklar üreten bir kasaba ve yüzyıllardır bu üretim sürüyor. İki yıl önce Jingdezhen'de porselenin bulunmasının bininci yıl kutlamaları vardı.. Biz ne ölçüde geleneğe sahip çıkıp sürdürüyoruz? Bizde doğal olarak kesintiler var. Çünkü Anadolu'ya gelip yerleşen her uygarlığın farklı toplumsal yapısı ve öncelikleri

"Batılılar tarafından eleştiriliriz. Siz neden geleneklerinizi değerlendirmiyorsunuz diye. Sanatçı üretim yaparken üzerinde baskı hissetmemeli. Bireysel tercih olarak bırakılmalı"

olmuş. Bu da Anadolu mozaiğinde bir zenginlik yaratmış tabi. Ama süreklilik mümkün olamamış. Bu durum, bu coğrafyanın, jeopolitik ve toplumsal yapısından kaynaklanıyor diye düşünüyorum. Biz Türklerin Anadolu'da bin yıllık bir geçmişimiz var. Geldiğimiz günden bu yana seramik konusunda, doğrusu üretimi sürdürme adına çok ciddi işler yapmışız. Bir Selçuklu seramiğini göz önüne aldığımızda gerçekten İslam

seramiği geleneği var. Ardından Osmanlı'yla beraber yine İznik'i, Kütahya'yı ele alalım. Geçmişteki uygarlıklara tek tek baktığımızda da Hitit, Frig, Lidya, gelenekleri belki sıçramalarla günümüze taşınmış seramikler ve örnekleri Anadolu'da hala toprak altında gün yüzüne çıkarılmayı bekliyor. Kendi içinde özgün, sıçramalı, farklı karakterlerin süzülmuş bir sentezi olarak, bu gelenek sürüp gelmiş. Çin'le kıyaslayınca böyle bir farklılık ortaya çıkıyor.

"We are criticized by Westerners saying 'Why don't you exploit your traditions?'. The artist should not feel any pressure when producing. It must remain as an individual choice."

teapots and this production continues over the centuries. Two years ago, thousandth anniversary celebrations of discovery of porcelain were held in Jingdezhen. To what extent do we own up to and maintain our traditions? There have been natural interruptions with us. Because every civilization coming to and settling in Anatolia have had different social structures and priorities. This, indeed, has created richness in Anatolian mosaic. Yet, continuity has not been possible. I believe that this is due to the geopolitical and social structure of this geog-

raphy. We, Turks, have a thousand-year-old history in Anatolia. We have achieved very serious endeavors in the field of ceramics, rather in the name of maintaining production since the day we came. When we consider a Seljuki ceramic, there is truly the Islamic ceramic tradition. Then, let us consider again İznik and Kütahya with Ottomans. When we look at past civilizations one by one, Hittite, Phrygia, Lydia ceramics, traditions of which may have been carried over to today, perhaps with leaps and their specimens, still await to be unearthed in Anatolia. This

tradition has kept on rolling as a filtered synthesis of original stepped different characters within itself. When you compare it with China, such a difference is revealed.

"Comparing ceramics with sculpture."

There is a confusion of concepts at this point. Especially sculptors have a strange approach towards ceramic fine artists. It is wrong for them to compare ceramics and the art of sculpture. A sculpture is one of the basic forms of expression in artistic production. Just as painting is a form of expression based on illusion, sculpture is a concrete and three-dimensional form of expression. Ceramic, on the other hand, is a material. You can generate any object which will facilitate your life from this material – from tableware to microchips. To make absolute art objects, I mean sculptures from this, is unavoidable. People have produced figurines and idols

"Seramik ile heykeli kıyaslarsak.."

Bu noktada bir kavram kargaşası var. Özellikle heykel tıraşların seramik sanatçılarına karşı garip bir yaklaşımları var. Seramikle heykeli kıyaslamaları yanlış. Heykel sanatsal üretimde, temel anlatım biçimlerinden biri, nasıl resim yanlısamaya dayalı bir anlatım biçimi ise, heykel de somut ve üç boyutlu bir anlatım biçimi. Seramik ise bir malzeme. Bu malzemeden - sofra eşyasından, mikroçipe kadar- yaşamınızı kolaylaştıracak her türlü nesne üretebilirsiniz. Bundan, salt sanat nesnesi yani heykel yapmak da kaçınılmaz bir şey. Günümüzden dokuz bin yıl önce pişmiş topraktan heykelcikler ve idoller üretmiş insanlar. Demek ki seramik heykel sanatının da vazgeçilmez malzemelerinden biri. Ancak seramikten, ister sanatsal, ister salt kullanıma yönelik bir nesne üretmek, özel bir eğitim ve donanım gerektiriyor. Siz taşı alıp, gönlünüzce yontup nitelikli veya niteliksiz heykel yapabilirsiniz. Ama seramikten heykel yapmaya kalktığınızda bu iş en azından malzemeye dair teknik eğitim ve donanım hatta deneyim gerektiriyor. Bu işler usta-çırak ilişkisiyle de yapılır. Ama biz eğitimciler seramik eğitiminin, akademik ortamda yapılması gerektiğini savunuyoruz. Bu nedenle Güzel Sanatlar fakültelerinin Seramik Bölümleri var ve yine bu nedenle bazı mühendislik fakültelerinde artık seramik mühendisliği bölümleri var.

Öte yandan heykel tıraşlık eğitim programları içinde- biraz da süre kısalığı nedeniyle- seramikten heykel yapmak yer alamıyor. Onlar genellikle bildik taş ahşap ve metal gibi malzeme bilgi ve deneyimine kısa sürede erişilebilen ve bu nedenle rahatlıkla kullanabilecekleri malzemelerle çalışırlar. Tanımadıkları için de doğal olarak seramik malzemeye uzak durup yabancı karşıyorlar hatta giderek yadıyorlar. Siz seramikçi olarak o malzemeden heykel yaptığınızda da, kendilerinin dışında olup bittiği için sizin yaptığınızın heykel olmadığını iddiaya kadar işi boyutlandırıyorlar. Oysa burada tartışılması gereken, işin şu ya da bu malzemeden yapılmış olması değil, o projenin ne kadar sanatsal nitelik taşıdığı tartışılmalı.

"Endüstriyel seramik tasarımcılığında son gelişmeler"

Yıllar boyu Türkiye kendi tasarımcısından yeterince yararlanmadı. Bu alanda tasarımcılar yetişti ancak başka alanlarda çalışmak zorunda kaldılar. Endüstri çeşitli nedenlerle bu tasarımcıları istihdam edemedi veya etmedi. İmkan bulabilenler ise kendi atölyesinde tasarladı ve sattı. Son dönemde AB'nin normlarının ülkemizde geçerlilik ve yaygınlık kazanması ile endüstriyel üretim sektörlerinde de ciddi biçimde patent ve telif hakları gündeme geldi ve bir ölçüde bu

from fired earth nine thousand years ago. This means that ceramic is one of the indispensable materials of the art of sculpture. Yet, producing an object, either artistic or oriented to just simple usage out of ceramic requires special training and knowledge. You can make a statute with or without quality, taking and sculpting a piece of stone as you wish. But when you try to make a ceramic sculpture, this requires at least technical training for materials and knowledge, even experience. These things can also be done through the master-apprentice relationship but we educators, argue that ceramics education should be provided in an academic environment. Therefore, faculties of fine arts have ceramics departments and again, that is why certain schools of engineering now have ceramic engineering departments.

Yet, making sculptures out of ceramic is not included in sculpture academic programs – also due to lack of time. They usually work with known materials like stone, wood and metal for which material knowledge and experience can be reached in a short time, which they can therefore use comfortably. Since they don't know it, naturally they stay away from ceramic as a material and in fact, they start denying it. And when you make a sculpture from this material as a ceramic artist, they may even argue that what you did is not a sculpture, since this occurs beyond them. Yet, what should be discussed here is not what material the work is made of. What should be discussed is the extent of the artistic quality of that project.

"Latest advances in industrial ceramic design"

Turkey failed to make use of its own designers for years. Designers were developed in this area, who have to work in other fields. For various reasons, the industry could not or did not employ these designers. Those who could designed and sold in their own workshops. As EU norms gained validity and became widespread in our country, patent and copyrights started to be discussed seriously in industrial production sectors and therefore, to some extent, we started to make and apply our own designs.

Previously, for quite a long time, our major firms purchased designs by paying patent rights from abroad, spending astronomical amounts. They did not turn to their own young designers, giving them a chance. Were they not right, maybe they were right on some points. Young and inexperienced designers did not have the experience to make implementable designs of the type we call stand-alone. But you have to give them a chance to allow them to gain this experience. Therefore, we take plant training very seriously by these trainings, we try to ensure that our students get to know plant environment and conditions in the education process. The only requisite for our students to create implementable designs after graduation is their getting to know the plant environment

Sanat / Art

Temmuz-Ağustos / July-August 2006/ No.16

nedenle kendi tasarımlarımızı kendimiz yapıp, uygulama yoluna gitmeye başladık.

Bundan önce, uzunca bir süre büyük firmalarımız, yurtdışından patent ödeyerek tasarım satın aldılar, astronomik rakamlar ödediler.Yine dönüp kendi genç tasarımcılarına şans vermediler. Haksız mıydılar? Belki haklı oldukları yanlar vardı. Genç ve deneyimsiz tasarımcılar da, ayağı yere basan dediğimiz türden, uygulanabilecek, tasarımlar yapma deneyimine sahip değildiler. Ama bu deneyimi kazanmaları için onlara şans vermek durumundasınız. Biz bunun için fabrika stajını çok ciddiye alıyor ve henüz eğitim sürecinde iken, bu stajlarla, öğrencilerimizin fabrika ortamını ve koşullarını tanımalarını sağlamaya çalışıyoruz. Öğrencilerimizin, mezun olduktan sonra uygulanabilir bir tasarım yapabilmesinin tek koşulu, fabrika ortamını tanınması, piyasa koşullarını bilmesi ve anlaması.

“Türkiye’de Seramik eğitimi...”

Türkiye’de eğitimin planlamasıyla ilgili de ciddi sorunlar var. İstihdam planlaması ile üniversitelerin kontenjanları arasında bir eşgüdüm söz konusu değil ne yazık ki. Bu nedenle bazı güzel sanatlar fakültelerinin seramik bölümlerine ileride istihdamı mümkün olmayacak sayıda öğrenci alındığını gözlüyoruz. Okullardaki olanaklar da sınırlı. Biz bu iki unsuru da göz önüne alarak lisans için kontenjanlarımızı 15 öğrenci ile sınırlı tutuyoruz.

Böylece, mezunlarımız gerçekten kendi alanlarıyla ilgili, bu sektörde iş bulabilme şansına sahip oluyorlar. Ege Seramik’te, Serel’de, Çanakkale Seramik’te ve İstanbul’da çalışan mezunlarımız var. Kontenjanlar bu civarlarda tutulursa, bunların istihdamı mümkün olur diye düşünüyorum.

“Seramik, bir malzeme ve heykel sanatının da vazgeçilmez malzemelerinden biri. Ancak seramikten, ister sanatsal, ister salt kullanıma yönelik bir nesne üretmek, özel bir eğitim ve donanım gerektiriyor.”



“Ceramic is a material and is one of the indispensable materials of the art of sculpting, too. Yet, producing an object, either artistic or oriented to just simple usage out of ceramic requires special training and knowledge.”

and to know and understand market conditions.

“Ceramic education in Turkey...”

There are serious problems regarding educational planning as well in Turkey. There is no harmony between employment planning and quotas of universities, unfortunately. Therefore, we observe that students in a number which cannot be employed in the future are admitted to the ceramic departments of certain schools of fine arts. The facilities in schools are limited, too. Taking these two points into consideration, we limit our undergraduate quotas to 15

students.

Thus, our graduates get the chance to find a job in this industry really related to their own fields. We have graduates working at Ege Seramik, Serel, Çanakkale Seramik and İstanbul. If quotes are kept at these levels, I believe it will be possible to employ them.

“It would be great if our international events did continue”

As Dokuz Eylül University Ceramic Department, we held an international workshop at the University’s summer camp in İzmir for six years. Finding

"Uluslararası etkinliklerimiz devam etse çok iyi olurdu"

Dokuz Eylül Üniversitesi, Seramik Bölümü olarak, altı yıl boyunca İzmir'de bir Uluslararası workshop yaptık üniversitenin yaz kampında. Finansını da kendimiz bularak, dünyanın beş kıtasından sanatçı davet ettik bu etkinliklere. Bu alanın dünyaca bilinen ustaları buraya geldi. Ayrıca, her yıl başka bir üniversitemizi konuk edip, genç sanatçılarımızın uluslararası ustalarla buluşmasını sağladık. Ülkemiz seramik sanatının deneyimli ustaları Sadi Diren, Beril Anılanmert, Hamiye Çolakoğlu, Güngör Güner gibi hocalar da katılımcılarımız oldular.

Böylesine dünyayı kucaklayan bir etkinlik gerçekleştirdik. Üniversitede paha biçilmez bir koleksiyon oluştu. Bu koleksiyonun, İzmir halkı ile de buluşabilmesi ve kente maaledehalebilmesi, bir müze çatısı altında sergilenebilmesi için girişimlerimiz de doğrusu pek yankı bulmadı. Sonunda öyle bir noktaya geldik ki etkinliği sürdürürebilmek için, gerek maddi kaynak sağlama konusunda gerekse kazanımların değerlendirilmesi konusunda yüreklendirici bir destek göremeyince, tıkanık ve etkinliği sürdürmek için enerjimiz tükendi.

Bu etkinlik çağdaş Türk seramiğinin gelişimi ve sanat yoluyla ülkemizin doğru tanıtımı adına, gerçekten yaşatılabilir çünkü ülkemizde çok güzel projeler üretiliyor, ama sürdürülebilirliği önemli. Bizim yedi yıl dayanmamız bile mucizeydi ve bu sadece birkaç inanmış insanın özverileri sayesinde oldu. Dilerim yakın gelecekte sanata duyarlı yöneticilerimiz olur ve biz de yeni projeler geliştirme enerjisini içimizde tekrar hissederiz.



the funds ourselves, we invited artists from five continents of the world to these events. World known masters of this field came here. Also, hosting one of our universities each year, we allowed our young fine artists to meet international masters. Experienced masters of our country's art of ceramics, professors like Sadi Diren, Beril Anılanmert, Hamiye Çolakoğlu and Güngör Güner became our participants.

We held an activity embracing the world to this extent. An invaluable collection was built in the University. In fact, our attempts to have this collection meet people of İzmir and to make it part of the city, having it displayed under the roof of a museum did not get any reverberations. In the end, we

came to such a point that when we did not get any heartening support to pursue this event or financing it and also making use of accumulations, we were congested and our energy to continue with this event was depleted.

This event could have been really maintained for development of contemporary Turkish ceramics and proper promotion of our company through art because very good projects are generated in our country; but their sustainability is important. Our enduring for seven years was a miracle and this was possible, thanks to just a few committed people. I hope we have administrators who are sensitive to art in the future and we will once again feel the energy for developing new projects in us.